

лах, обладающих волей к власти. Речевая деятельность укоренена в способности говорить, артикулировать и напрямую зависит от тела – от устройства гортани и полости рта, что можно расценить как ещё одно подтверждение значимости тела в философской традиции. Получая приоритетное место в философском пространстве, тело утверждается в общекультурной практике. Но и сама культура претерпевает деформации, а первые признаки этой ломки начинают проявляться задолго до кризиса, разразившегося в философии.

Однако если ранее нагое тело было неизменной темой в изобразительном искусстве, то в наше время особое место в культуре визуального образа принадлежит фотографии тела. Она не просто отсылает зрителя к наиболее востребованному объекту современности, а как предмет философских размышлений порождает пространство, в котором отражаются тенденции современной культуры. Так, превалирует однотипный способ визуализации тела. Но существует и другая репрезентация телесности, выводящая на обозрение тело странное, пугающее и непривычное. Этот способ визуальной подачи тела уже невозможно свести к вопросу эстетического парадокса, поскольку оно укоренено в деформации, происходящей на конституирующем культуру уровне. Но вполне оправдано говорить об изменении статуса самой фотографии. С одной стороны, уже отмечена нетерпимость, которая принимает форму легкого пренебрежения и полусерьёзного отношения к фотоизображению. С другой стороны, современная действительность просто немыслима без человека с фотоаппаратом. И это стало настолько привычным атрибутом, что фотографию следует воспринимать как константу, современный миф, имеющий определенный социально-антропологический срез.

Зеленцова А.
ХНМУ

ВІРА І ДУХОВНІСТЬ

Це одна з рушійних сил цивілізації, саме вона змушує рухатися вперед, коли здається, що вже не залишилося сил. Це вона робить нас високomorальними й щирими. Це вона щодня штовхає на добрі вчинки. Це

вона переконує в тому, що ти не байдужий і таки маєш місце в цьому світі. Це вона... Віра.

Віра робить людину благородною. Вона потрібна нам, як вода й повітря. Людина без віри не може оцінити свої вчинки як правильні чи не правильні, бо їй немає на що спиратися для порівняння.

Говорять: «Не хлібом єдиним житиме людина». Кожен із нас не пустий усередині, а має духовний світ. Духовний світ кожної людини – індивідуальний. Його наповнення залежить тільки від нас. Із духовним світом пов'язане поняття «духовність». Духовність визначають як здатність людини творити духовний світ. Передусім ця здатність виявляється в самовдосконаленні, бо кожен із нас має духовний світ – наші думки, мрії, враження, почуття і, зрештою, наше прагнення досягти ідеалу, стати кращими, досконалішими. Духовність – та магнетична властивість, яка робить людину цікавою для інших. Ідеться не лише про знання, досвід, товариськість або щедрість. Для багатьох людей духовне життя пов'язане зі служінням Богу. Такий вияв духовності називають релігією. Релігія – явище суспільне, що з'являється як засіб регулювання поведінки особи після того, як вона виокремила з роду й усвідомила свою самотійність. Релігія – це, безумовно, віра у щось вище, сильніше, краще, добріше, необхідне.

У вірі виявляється й розкривається щось, що має внутрішню, вільну, визнану переконливість і цінність. Віра збуджує любов і дух, усі творчі сили людини. «Віра є не що інше, як головне та провідне тяжіння людини, що визначає її життя, її погляд, її прагнення й учинки». Тому людина духовна, оскільки вірить, сподівається й любить. Але й, навпаки, вірить, сподівається і любить, тому що духовна. Адже людина може і зневажати своєю вірою, понижувати її забобами та марновірствами, перетворювати на сліпий і руйнівний фанатизм або ж відводити їй один куточок своєї душі (навіть найбоязкіший і лицемірний), може зраджувати своїй вірі з розрахунку і продавати її. Але в одному людині відмовлено, одного вона не може: жити без віри.

У сучасному суспільстві варто багато чого змінити, насамперед слід зрозуміти: у що ж вірить кожен із нас, наскільки повний наш духовний світ? У цьому допоможе тільки самовдосконалення й безмежна віра. Вона

є дороговказом для вибору між добром і злом, оскільки все у світі живе за Божими заповідями.

Иванова А.
ХНУ им. В. Н. Каразина

НАУЧНАЯ КУЛЬТУРА СРЕДНЕВЕКОВЬЯ: РОЛЬ ТЕОЛОГИИ И АЛХИМИИ

Появившиеся в Европе с XII века университеты стали центрами научных исследований, помогая установить непререкаемый научный авторитет Аристотеля. В середине XIII столетия Фома Аквинский осуществил синтез философии Аристотеля и христианской доктрины, достиг гармонии разума и веры.

Важное место в научной культуре европейского Средневековья занимала алхимия. Алхимия была посвящена преимущественно поискам субстанции, которая могла бы превращать обычные металлы в золото или серебро и служить средством бесконечного продления человеческой жизни. Хотя её цели и применявшиеся средства были сомнительны, алхимия была во многих отношениях предшественницей современной науки, особенно химии. Первые дошедшие до нас достоверные работы европейской алхимии принадлежат Роджеру Бэкону и философу Альберту Великому, которые верили в возможность трансмутации низших металлов в золото. Роджер Бэкон верил, что золото, растворённое в «царской водке» (aqua regia), является эликсиром жизни. Российский ученый В. Л. Рабинович проделал блестящий анализ алхимии и показал, что она представляла собой типичное порождение средневековой культуры, сочетая магическое и мифологическое видение мира с новым экспериментальным подходом.

Самым, пожалуй, парадоксальным результатом средневековой научной культуры является возникновение на базе схоластических методов и иррациональной христианской догматики новых принципов познания и обучения, создание нового способа организации мышления – дисциплинарного. Наиболее развитой формой теоретического мышления того времени была теология.